

# ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Ζ' Αριθ. 559—

Ιδιοκτήτης — Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Πέμπτη 2 Μαρτίου 1929

## ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Τὴν Θὴν (τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ ἱεροσκευτικοῦ ἐνίκου τοῦ) τοῦ Νισάν, τὴν καθ' ἡμέρας Κυριακὴν τῶν Βαῶν προσερχόμενος ὁ Ἰησοῦς ἐκ Βηθανίας μετὰ τῶν Ἀποστόλων τοῦ ὅπου εἶχεν ἀναστήσει τὸν Λάζαρον εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἱεροσόλυμα. Ὁ Λαὸς μαθὼν τὸν ἐρχομὸν τοῦ τὸν ὑπεδέχθη μετὰ Βαῶν Φοινίκων καὶ ἐξηλοῦεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ κρουγάζων· Ὡσαννά εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ ὁσιεὺς τοῦ Ἰσραὴλ· Εὐρὼν δὲ καθ' ὁδὸν ὀνόριον ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ ἔνα πληρωθῆ τὸ γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἐρχεται καθ' ἡμέρας ἐπὶ πώλου ὄνου».

Ἦσαν δὲ καὶ τινες Ἕλληνες μετὰ τῶν ἀναβρινόντων εἰς τὰ ἱεροσόλυμα ἵνα προσκυνήσουν ἐνεκα τῆς ἐορτῆς. Οὗτοι λοιπόν, ἦλθον πρὸς τὸν Φίλιππο καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἴδουν τὸν Ἰησοῦν ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς λέγων· Ἦλθεν ἡ ὥρα ἵνα διασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου· Μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς Βηθανίαν, πικρὰ τῷ πικρῷ αὐτοῦ ἀναστηθέντι φίλῳ τοῦ Λαζάρου.

\*\*\*  
Τὴν ἐπύριον Δευτέρην ἐπανῆλθεν εἰς ἱεροσόλυμα Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐπένον μένει ἐναντίον τοῦ. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἤρρισε νὰ ἐκβάλῃ ἐξ αὐτοῦ τοὺς πωλοῦντας καὶ καὶ τοὺς ἀγοράζοντας καὶ νὰ πετᾷ ἐξω τὰ τραπεζικὰ τῶν ἀργυρομαζευτῶν, καὶ τὰ καθίσματα τῶν πωλούντων περιστρώας, καὶ ἀκκλῶντος διδάσκη·

— «Δὲν εἶναι γεγραμμένον, ὅτι ὁ Οἶκος μου θέλει ὀνομάζεσθαι Οἶκος προσευχῆς δι' ἅπαντα τὰ ἔθνη; Σεῖς δὲ ἐκμάτε αὐτὸν οἶκον ληστῶν.»

Καὶ ἤκουσαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τὰ ῥήματα πάντα, καὶ ἐπυσκέπτετο πῶς νὰ τὸν καταστρέψουν.

Κατὰ τὸ ἐσπέρας ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐπέστρεψε πάλιν πικρὰ τῷ φίλῳ τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν.

\*\*\*  
Τὴν ἐπύριον Τρίτην ἐπνέροχεται διὰ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, μετὰ τῶν μαθη-

τῶν τοῦ εἰς ἱεροσόλυμα, ὅπου, μεταδὲς εἰς τὸν Ναὸν ὠμίλησε πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Συνεδρίου τοῦς Ἱεροδιδανούς, τοὺς Σαδδουκαίους καὶ τοὺς Φαρισαίους, ἀντιλέψας δὲ καὶ ἰδὼν τοὺς πλουσίους βαλλόντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον τοῦ Ναοῦ καὶ τινα πτωχὴν χήραν βάλλονσαν δύο λεπτά, εἶπεν εἰς αὐτοὺς· — Ἀληθῶς σὰς λέγω ὅτι ἡ πτωχὴ αὕτη χήρα ἐδῶκε περισσότερον πάντων διότι ἅπαντες οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύματος αὐτῶν ἐδῶκαν εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑπερῆμακτος αὐτῆς ἤτοι ἐδῶκεν ὅλην τὴν τὴν περιουσίαν.»

Τότε ὁ Ἰησοῦς προσεῖπε καὶ τὴν καταστρώφην τῆς ἱεροσολίμης, γενόμενῃ ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ Πιλάτου τῷ 70-71 μ.Χ.

Μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθε καὶ πάλιν τὸ ἐσπέρας εἰς Βηθανίαν, διανυκτερεύσας ἐν τῇ Οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ Λεπρού.

\*\*\*  
Τὴν ἐπύριον Πέμπτην ὁ Ἰησοῦς ἐστειλε τοὺς μαθητὰς τοῦ ἐκ Βηθανίας εἰς τὰ ἱεροσόλυμα ὅπως ἐτοιμάσουν τὸ Πάσχα, περὶ δὲ τὴν ἐσπέραν μετέβη πρὸς συνάντησιν αὐτῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐνέψε τοὺς πύδας αὐτῶν ἐτέλεσαν τὸν Μυστικὸν Δείπνον καθ' ὃν προσεῖπε τὴν σύλληψιν τοῦ καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ τὸ κτελεῖσθαι τῆς ποινῆς αὐτοῦ ἐν ὁρῶν τῶν μαθητῶν τοῦ.

Εἰς δὲ τὴν ἐκπλήξιν τῶν μαθητῶν τοῦ, καὶ ἰδὼν τοῦ μαλλοῦ ἐξ αὐτῶν ἀφροσιμένου, τοῦ Πέτρου, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν·

— «Ἀληθῶς σὰς λέγω ὅτι πρὶν ἢ ἀλέκτωρ λαλήσῃ δύο φορές, σὺ θέλεις με ἀρνήσθαι τρεῖς φορές.»

Ἐρχόμεναι τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ἰσκαριώτης, εἶχε μεταβῆς τοὺς Ἀρχιερεῖς ἵνα νῦν καὶ ἐκείνην καὶ ἐρῶν κεν αὐτόν, ἀντὶ συμφωνηθέντος τιμήματος τριᾶκοντα ἀργυρίων.

Μετὰ τὸν δείπνον, ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν διὰ νὰ προσευθῇ καὶ ἐνῷ ἐπέστρεψεν εἰς ἱεροσόλυμα καὶ εὐρίσκει τὸ πρὸ τῆς Γεθσημανῆς ὄχ-

λῆος φαντασμένους καὶ μηχανόμενος ὠπλισμένους διὰ μαχίρων καὶ ἄλλων φονικῶν ὀπλῶν καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰούδα ἑσταμάτησε πρὸ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἐνδεκα μαθητῶν τοῦ, κατὰ συμπεφωνημένον δὲ σύνθημα, ὁ Ἰούδας, διὰ νὰ δεῖξῃ ποῦς ἦτο ἐκ τῶν δώδεκα ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐφίλησε, μεθ' ὃ ὁ μαχόμενος ὄχλος συνέλαβε τὸν Ἰησοῦν καὶ ὑπὸ βροχὴν ὕδρευον καὶ ἐμπαιγμῶν καὶ κλοπῶν τῶν τῶν ὀδηγήσεν εἰς τὰς φυλακὰς.

Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ἐνδεκα μαθηταὶ τὸν ἠκολούθησαν μακρόθεν ὁ δὲ Πέτρος εἰσῆλθεν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τῶν φυλακῶν ὅπου ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τινος γυναικὸς, ὡς ὀπιθὸς τοῦ, ἠρνήθη τρεῖς φορές ὅτι ἦτο τοιοῦτος, ἀνφώνων· — «Δὲν γινώσκω τὸν ἄνθρωπον.»

Ἀλλ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠκούσθη ἡ δευτέρα ἀλεκτοροφωνία. Τότε ὁ Πέτρος ἐνθυμηθεὶς τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, μετεμελήθη καὶ ἐκλάυσε πικρῶς.

\*\*\*  
Τὴν ἐπαύριον ἡ ἡρακλεῖα, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ ἀπεφάσισαν τὸν θάνατον τοῦ καὶ τὸν παρέπεμψαν εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Παλαιστίνης Πιλάτον, τὸν Πόντιον.

Ἀρ' ὡς ὁ Ἰησοῦς παρουσιάσθη πρὸ τοῦ Πιλάτου, ἠρωτήθη παρ' αὐτοῦ·

— «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;»

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησε·

— «Σὺ λέγεις.»

Καὶ δὲν ἀπήντησεν εἰς ἄλλας ἐρωτήσεις τοῦ Πιλάτου.

Τότε ὁ Πιλάτος, κατανοήσας τὸ ἄδικον τῆς κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καταγωγῆς καὶ θέλων νὰ τὸν σώσῃ, ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἡγεμὼν ἀπολύει ἓνα κατὰ τὸν εἰς θάνατον, πρὸ τοῦ Πάσχα ἐπρόκειντο εἰς τὸν ὄχλον ν' ἀποφασίσῃ ποῖον, ἐκ τῶν δύο εἰς θάνατον καταδικασθέντων, ν' ἀπολύσῃ· τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν φαρυσαϊκοῦ καὶ καὶ κοῦρον Βαραββᾶν, νομίζων ὅτι θὰ ἐξ-λέγετο εἰς θάνατον ὁ Βαραββᾶς, ἀλλ' ὁ μαχόμενος ὄχλος ἐφύσαξε, λέγων·

— «Τὸν Βαραββᾶν! Εἰς θάνατον ὁ Ἰησοῦς!»

Καὶ ὁ Πιλάτος, νύφας τὰς χεῖρας τοῦ καὶ ἀναφωνήσας·

— «Εἶμαι ἀδύνατος ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου! Σεῖς νὰ ὀφείδετε!»

Καὶ, ἀπολύσας τὸν Βαραββᾶν, παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν πρὸς μαστιγώσιν εἰς τὰς στρατιώτας.

Οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται τὸν παρ-

λαβὸν καὶ ἐνδύσαντες αὐτὸν κοκκίην χλαμύδα, πλέξαντες δὲ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, τὸν ὁποῖον ἔθεσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ, καὶ φορτώντες αὐτὸν τὸν Σταυρὸν τοῦ βοιθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀγαρευθέντος Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου, τὸν ἐξέκλιναν διὰ τὸν Γολγοθᾶν, τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως, ὑπὸ τοὺς ἐμπαιγμούς καὶ τοὺς ἐμπυσμούς τοῦ μαχόμενου ὄχλου.

Ὅταν τὸν ἔφερον εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἦτο ἡ ὥρα 6 (μεσημβρία) τὸν ἐπότισαν ὄξος καὶ χολὴν, μεθ' ὃ τὸν ἐσταύρωσαν θέσαντες ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Σταυροῦ ἐπιγραφὴν εἰς τρεῖς γλώσσας· ἑλληνικὴν, λατινικὴν καὶ ἑβραϊκὴν·

«Ἰησοῦς Χριστὸς Πάσι λευγὸς τῶν Ἰουδαίων».

Μετ' αὐτοῦ συνεσταυρώθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ καὶ δύο λησταί.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς σταυρώσεως τὸ Ἰησοῦ ἐπλήθε σκότος ἐφ' ὅλης τῆς γῆς μέχρι τῆς 9ης, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἀνεβόησε· Ἰλλί Ἰλλί, λαμὰ σαββαθωνῆ, — τοῦτέστιν· Θεέ μου Θεέ μου, διατί με ἐγκατέλιπες; Ὅτε καὶ πάλιν ἐποτίσθη με ὄξος, καὶ κράζας μετὰ φωνῆς μεγάλης «τετέλεσται!» παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Εὐθὺς τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀνῶθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσεισθή καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ τάφοι ἐνέχθησαν, καὶ πολλὰ σώματα κεκοιμημένων ἁγίων ἀνέστησαν καὶ ἐξεβόησαν, μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς πολλοὺς.

Ὅτε ἐνύκτωσε, ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ἐφωδιασμένος με διαταγὴν τοῦ Πιλάτου, ἐξήτησε καὶ ἀποκατήλωσε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἐκύλιεν αὐτὸ εἰς καθαρὰν σενδόνην καὶ τὸ ἔθεσεν ἐν τῇ νύφῃ αὐτοῦ μνημεῖον τὸ ὁποῖον εἶχε λατομήσει ὁ ἴδιος ἐν τῇ πέτρᾳ, πρὸ ἰδίων τοῦ ταφῆν, καὶ προσκυλίσας μέγα λίθον εἰς τὴν θύραν τοῦ μνημεῖου, ἀνεχώρησε.

Τὴν ἐπαύριον οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, φοβούμενοι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ, ἔθεσαν φρουρὰν καὶ ἐσφράγισαν τὸν λίθον τοῦ μνημείου.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ Σαββάτου ἦλθον λίαν πρωὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, προσκομίζουσαι ἄνθη καὶ μύρα καὶ ἰδοὺ ἐγενετο μέγας σεισμός, καὶ Ἄγγελος Κυρίου, καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ ἀπεκύλισεν τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ μνημείου καὶ ἐκάθητε ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ φύλακες ἐγενεον ὡς νεκροί, καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπε πρὸς τὰς γυναῖκας·

— «Γινώσκω διὰ τί ζητεῖται Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐδῶ, διότι, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!»

Αὕτη εἶναι, ἐν βραχυλογίᾳ, ἡ ἱστορία τῆς ἑβδομάδος τῶν Παθῶν.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΛΕΓΧΟΝΤΗ ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΡΟΣΦΟΡΙΝΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ  
ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ.